

burde indskrænke sig til det, som var væsentlig fornødent, og jeg synes ikke, der er nogen Grund for mig til at rette en Opfordring til Overbestyrelsen i Anledning af, hvad det ærede Medlem anførte, en Opfordring nemlig til at fremkomme med et Forlangende om at gaa til yderligere Foranstaltninger. Skulde der fra Overbestyrelsens Side komme Forlangende i saa Henseende, vil jeg ogsaa tage det under Overvejelse, men ligesom jeg anser det for meget lidet sandsynligt, at Finansudvalget deraf vil lade sig bevæge til at gaa videre, antager jeg heller ikke, at man vil kunne skaffe de fornødne Oplysninger til Veje.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) anførte en Del Betragtninger i Kontinuation af, hvad han udtalte i Gaar, misfornøjet med det Svar, jeg gav. Jeg skal ikke spille Tiden ved at gaa ind paa disse Betragtninger undtagen med Hensyn til et enkelt Punkt, og jeg skal da bemærke, at jeg slet ikke er begærlig efter at faa et Andragende fra Betjentene paa Vridsløselille. Skulde et saadant Andragende fremkomme, foranlediget ved denne Diskussion, vil jeg simpelthen svare, at jeg finder ikke nogen som helst Anledning til nu at indlade mig paa et saadant Andragende kun 2 Aar efter, at Betjentene have faaet dette meget betydelige Tillæg til deres Fritid. Naar jeg omtalte Sagen i Gaar, var det ikke, fordi jeg savner et saadant Andragende, jeg udtalte blot min Forundring over, at man finder sig foranlediget til, fordi man sidder i Finansudvalget, at fremdrage et saadant Spørgsmaal, naar der ikke i Forhold til Ministeriet forelaa nogen Foranledning i saa Henseende. Jeg antager ogsaa, naar jeg ser hen til, hvorledes det øvrige Udvalg har stillet sig, at det ærede Medlem staar ene i dette med sit Ønske i saa Henseende og upaatvivlelig ogsaa har det store Flertal i dette Ting imod sig.

Hvad endelig Spørgsmaalet om en Bevilling til Københavns Politi angaar, skal jeg bemærke, at naar det ærede Medlem for Københavns Amts 6te Valgkreds (Alberti) opfordrede mig til at gøre mig bekendt med den Diskussion, der fandt Sted under Forhandlingerne om Loven af 1863, takker jeg for hans Anvisning, men det har jeg allerede gjort af mig selv. Jeg har sat mig ind deri og er fuldstændig bekendt dermed. Noget andet er, at jeg ligesom flere ærede Medlemmer læser disse Forhandlinger til Dels noget anderledes end det ærede Medlem. Det ærede Medlem fandt, at det var en Opgørelse af et gam-

melt Mellemværende, men det er ikke ganske korrekt. Det var noget mere end en saadan Opgørelse. Hvad det den Gang drejede sig om, var ikke at finde en passende Sum som Vederlag for, hvad Kommunen havde berettiget Krav paa efter Praksis, nej, det drejede sig om at give den betydeligt mere, end den har faaet, hvilket ogsaa ligger i det Motiv, at den skulde kun have dette mere, naar den forbedrede Politiet. Der var forskellige Meninger, der gjorde sig gældende, og der var navnlig en Dissens mellem Indenrigsministeriet og Justitsministeriet. Men det drejede sig ikke om, hvorvidt Kommunen skulde have noget, naar den forbedrede Politiet, men om *hvor meget* den skulde have, om man skulde følge det Ønske, der var fremkommet fra Kommunalbestyrelsen, der selvfølgelig vilde have saa meget som muligt. Man var fuldstændig paa det rene med, at København burde have et Tilskud til Dækning af sine Udgifter til Delinkventvæsenet og til Politiet. Naar det ærede Medlem saa sagde, at det var en endelig Opgørelse, som da fandt Sted, er det vel rigtigt, at dette Udtryk blev benyttet, men jeg læser det anderledes end det ærede Medlem. Jeg læser det i Sammenhæng med, hvad der forelaa. Sagen var nemlig den, at man var tvivlende om, hvorvidt den af Kommissionen foreslaaede Sum til Indretning af det ny Politi kunde slaa til, navnlig fordi man mente, at Lønningerne vilde blive smaa, og at Tilskuddet var fastsat med et vist Hensyn til selve Hovedsummen, og der kom Antydninger om, at det muligvis skulde vise sig ikke at være tilstrækkeligt, og at man saa kunde berygte, at Kommunen vilde sige: Saa maa vi have noget mere. Det blev saa accentueret fra den ene og den anden Side, at, som Forholdene vare, var det en „endelig Opgørelse“, selv om den beregnede Politistyrke ikke maatte vise sig tilstrækkelig, selv om der maatte behøves mere Politi, eller det blev dyrere. Der kom tillige Antydninger af, at Tider og Forhold kunde forandre sig saaledes, at Kommunen blev berettiget til at faa mere. Nu nævnes der et Eksempel, nemlig, at Pengene kunde blive mindre værd, end de vare den Gang, og det ærede Medlem mener, at det var det eneste Tilfælde. Jeg opfatter det derimod paa den Maade, som i og for sig er det naturlige, at naar man har ansat en Godtgørelse under Hensyn til de daværende Forhold, er Tidspunktet til at forandre den til Stede, naar der kommer en væsentlig Forandring af en eller anden Art. Og der er kommet